

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Cdo/29/2023                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 3520202936                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 19.11.2024                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Renáta Gavalcová          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2024:3520202936.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. V., narodeného U., zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Legerským, Trenčín, Nám. sv. Anny 15/25, proti žalovanému Obec Prieasné, Prieasné 109, IČO: 00309851, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Slávik a partneri, s.r.o., Topoľčany, nám. M. R. Štefánika 3, IČO: 36861375, o odstránenie neoprávnenej stavby, vedenom na Okresnom súde Trenčín (predtým Okresný súd Nové Mesto nad Váhom) pod sp. zn. NM-11C/69/2020, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 20. apríla 2023 sp. zn. 17Co/26/2023, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (teraz Okresný súd Trenčín) (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením z 23. septembra 2022 č. k. 11C/69/2020-109 výrokom I. zastavil konanie; a výrokom II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku.

1.1. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť odstrániť stavbu - betónovú cestu s asfaltovým povrchom - v časti, v ktorej je umiestnená na pozemkoch vytvorených geometrickým plánom č. XXX-XXX/XX, úradne overeným dňa 29. 4. 2011 pod č. 100/11 ako parc. č. 15308/14 - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 43 m2, odčlenením tohto pozemku z EKN parc. č. XXXXX zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. W. a ako parc. č. 15315/16 - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 350 m2, odčlenením tohto pozemku z CKN parc. č. 15315/3 zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. W.. V žalobe uviedol, že je vlastníkom pozemkov, na ktorých je umiestnená časť betónovej cesty s asfaltovým povrchom a žalovaný je vlastníkom tejto stavby. Žalobca tvrdil, že cesta bola zriadená na pozemkoch, ktoré sú teraz vo vlastníctve žalobcu bez akéhokoľvek zákonného oprávnenia alebo dohody medzi stavebníkom takejto stavby a vlastníkom pozemkov, na ktorých je táto umiestnená, a že tak ide o

neoprávnenú stavbu. Na usporiadanie právnych vzťahov medzi vlastníkom takejto stavby zriadenej na cudzom pozemku je potrebné podľa žalobcu aplikovať § 135c Občianskeho zákonníka.

1.2. Súd prvej inštancie konštatoval, že v minulosti prebiehalo konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 3C/20/2015 (ďalej ako „konanie pod sp. zn. 3C/20/2015“), v ktorom sa totožný žalobca voči totožnému žalovanému domáhal vyporiadania neoprávnenej stavby, betónovej cesty s asfaltovým povrchom (totožnej ako v tomto konaní), prikázaním do jeho vlastníctva za náhradu podľa § 135c ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú, keďže v konaní nebolo preukázané, že stavba je neoprávnená. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 9. 7. 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/262/2017-349 zo 16. mája 2018, ktorý napadnutý rozsudok po odvolaní žalobcu potvrdil. V oboch konaniach sa žalobca domáha proti žalovanému vyporiadania neoprávnenej stavby, betónovej cesty s asfaltovým povrchom, nachádzajúcej sa sčasti na pozemkoch vo výlučnom vlastníctve žalobcu, a to postupom podľa § 135c Občianskeho zákonníka. Pri vyporiadaní neoprávnenej stavby v zmysle § 135c Občianskeho zákonníka súd nie je viazaný žalobným petitom (§ 216 ods. 2 CSP) a môže rozhodnúť buď o odstránení neoprávnenej stavby (podľa ods. 1), alebo so súhlasom vlastníka pozemku zastavaného neoprávnenou stavbou o prikázaní neoprávnenej stavby do jeho vlastníctva, ak by sa ukázalo, že odstránenie stavby nie je účelné (podľa ods. 2), alebo môže usporiadať pomery medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby aj inak, najmä zriadiť za náhradu vecné bremeno, ktoré je nevyhnutné na výkon vlastníckeho práva k stavbe (podľa ods. 3). Poradie spôsobov vyrovnaní právnych vzťahov medzi neoprávneným stavebníkom a vlastníkom pozemku určuje zákon. Až potom, ako súd dospeje k záveru, že ide o neoprávnenú stavbu (žalovaného) na cudzom pozemku (žalobcu), musí rozhodnúť v zmysle § 135c Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v konaní pod sp. zn. 3C/20/2015 súd žalobu žalobcu o vyporiadanie neoprávnenej stavby prikázaním do jeho vlastníctva posúdil ako nedôvodnú, nakoľko vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že sa nejedná o neoprávnenú stavbu. Dôkazné bremeno ohľadne neoprávnenosti stavby spočívalo na žalobcovi, pričom žalobca nijako nepreukázal, že by stavba cesty bola neoprávnená. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo potvrdené tiež odvolacím súdom. S námietkami žalobcu v rámci dovolacieho konania v tom smere, že závery súdu o oprávnenej stavbe neboli založené na žiadnom riadnom skutkovom zistení, ktoré by vyplynulo z vykonaného dokazovania, sa nestotožnil ani dovolací súd. Keďže žalovaný už vo svojom prvom vyjadrení k podanej žalobe (č. I. 23) poukázal na to, že stavbu postavil predchádzajúci vlastník Roľnícke družstvo W. na pozemkoch ním užívaných v čase účinnosti zákona č. 49/1959 Zb. o jednotných roľníckych družstvách a tento predpis umožňoval užívateľovi pozemkov na nich vybudovať stavbu aj bez súhlasu vtedajších vlastníkov pozemkov, nemohlo ísť o neoprávnenú stavbu. Vzhľadom na to súd prvej inštancie konštatoval, že vec bola meritórne prejednaná, skutkové zistenia ohľadne oprávnenosti stavby na základe tvrdení žalovaného neboli žalobcom nijako spochybnené. V oboch konaniach preto podľa súdu prvej inštancie ide medzi tými istými stranami o rovnakú vec, žalobca žiadal vyporiadať neoprávnenú stavbu, cestu žalovaného. Súd prvej inštancie preto konanie pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci zastavil podľa § 230 CSP.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu, uznesením z 20. apríla 2023 sp. zn. 17Co/26/2023 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dôvodil, že skutkový stav v konaní pod sp. zn. 3C/20/2015 bol zistený postupom podľa CSP, a to ohľadom tvrdenia, že stavba nie je neoprávnená, nesporným skutkovým tvrdením podľa § 151 ods. 1 CSP. Žalobca pritom mal možnosť tento následok zvrátiť a dosiahnuť o tejto otázke riadne dokazovanie. Preto je právne irelevantné, že v konaní pod sp. zn. 3C/20/2015 sa zistilo, že stavba nie je neoprávnená, nesporným skutkovým tvrdením. Rovnako by bolo neopodstatnené tvrdiť, že dokazovanie ohľadom tejto skutočnosti nebolo vykonané dostatočne. Bolo správne konštatovanie, že rozhodnutie z konania pod sp. zn. 3C/20/2015 tvorí pre toto konanie prekážku veci právoplatne rozhodnutej. Pritom trefne upozornil súd prvej inštancie, že konanie podľa § 135c Občianskeho zákonníka o vyporiadaní neoprávnenej stavby je konaním, v ktorom z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyporiadania vzťahu a súd nie je viazaný návrhmi sporových strán, pričom ak sa jedná o neoprávnenú stavbu, tak súd nemôže žalobu na jej vyporiadanie zamietnuť (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 5. 10. 2004, sp. zn. 22Cdo/1342/2004). Preto ak sa znova žalobca domáha vyporiadania neoprávnenej stavby (lež iným spôsobom - vtedy prikázaním, teraz odstránením), tak je

daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, lebo pre aplikáciu § 135c Občianskeho zákonníka je nutné prejudiciálne vyriešenie, či ide o neoprávnenú stavbu. Táto skutočnosť bola už raz právoplatne vyriešená súdom v konaní pod sp. zn. 3C/20/2015. Preto súd znova o tom istom konať nemôže. Žalobca namietal, že aj keby bolo preukázané, že v čase vzniku stavby patrilo družstvu právo družstevného užívania, tak by to neznamenal, že by malo trvať ďalšie umiestnenie stavby na pozemku žalobcu aj po zániku inštitútu združených pozemkov, pričom súd prvej inštalácie mal ochranu žalobcovi poskytnúť prostredníctvom § 126 Občianskeho zákonníka. Ani s týmto názorom žalobcu sa odvolací súd nestotožňuje. Podstatné je, že žalobca sa domáha odstránenia stavby prostredníctvom § 135c Občianskeho zákonníka, čo výslovne akcentoval aj v podanej žalobe (priamo odkazujúc na toto ustanovenie). V tomto prípade ani niet pochyb o tom, že ide o žalobu na odstránenie stavby podľa § 135c Občianskeho zákonníka, nakoľko je označená aj v geometrickom pláne. Zároveň je podstatné i to, že „ak ide o objekt, ktorý má povahu stavby ako veci v právnom slova zmysle, a ide o tzv. neoprávnenú stavbu, postavenú na pozemku žalobcu, môže žalobca dosiahnuť svoj cieľ žalobou na odstránenie stavby, a nie žalobou na vypratanie pozemku“ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 9. decembra 1999, sp. zn. 22Cdo/456/98). Pritom „ustanovenie § 135c Občianskeho zákonníka je špeciálnym ustanovením vo vzťahu k § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka [...]. Zákonodarcu už tým, že vyňal režim neoprávnenej stavby z dosahu § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý by neoprávnené zriadenie stavby na cudzom pozemku umožňoval riešiť len žalobou na odstránenie stavby, deklaroval nevyhnutnosť prihliadnuť v odôvodnených prípadoch aj na oprávnené záujmy vlastníka neoprávnenej stavby a tiež na všeobecný záujem na tom, aby právny vzťah medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom neoprávnenej stavby boli postavené na pevnom základe. V občianskom práve sa tradične uplatňuje aj snaha o to, aby nákladné investície neboli zbytočne zmarené (v prípade neoprávnenej stavby, pochopiteľne, za predpokladu, že vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu možno takýto postup spravodlivo požadovať)“, (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo 6. 12. 2001, sp. zn. 22Cdo/1090/2000). Aplikácia týchto záverov tak vylučuje správnosť odvolacej námietky žalobcu, nakoľko v tomto prípade niet pochyb, že žalobca žiada odstránenie stavby v právnom zmysle slove (k čomu dospeli súdy v konaní pod sp. zn. 3C/20/2015), čo je možné iba postupom podľa § 135c Občianskeho zákonníka. Ďalej žalobca postupom súdu prvej inštalácie prišiel o možnosť prezentovať svoj postoj k prípadnému zastaveniu konania z dôvodu prekážky veci právoplatne rozhodnutej. O túto možnosť však neprišiel žalobca v odvolacom konaní, kde mohol svoju argumentáciu k prekážke veci právoplatne rozhodnutej plne rozvinúť, čo sa napokon aj stalo. Tento nedostatok v postupe súdu prvej inštalácie bol preto napravitelný v odvolacom konaní (inými slovami, žalobca mohol zvrátiť zastavenie konanie odvolaním, o čo sa i pokúsil). Súd prvej inštalácie preto podľa odvolacieho súdu správne dospel k záveru, že konanie je potrebné z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci zastaviť (§ 230 CSP). Preto odvolací súd napadnuté uznesenie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

2.2. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštalácie.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), jeho prípustnosť odôvodnil § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Pokiaľ ide o prvý z uplatnených dôvodov dovolania podľa 420 písm. f) CSP, k tomuto žalobca uvádza, že podľa jeho názoru odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia o zastavení konania vôbec žiadnym dostatočným a zrozumiteľným spôsobom nereagoval na odvolacie argumenty žalobcu týkajúce sa poskytnutia ochrany vlastníckemu právu žalobcu podľa § 126 ods. 1 Obč. zák. a nevysvetlil svoj záver o nemožnosti poskytnutia ochrany žalobcovi prostredníctvom tohto zákonného ustanovenia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k žalobcom v odvolaní nastolenej otázke možnosti aplikácie § 126 ods. 1 Obč. zák., (pre prípad záveru o tom, že posudzovaná stavba nie je neoprávnenou stavbou, kedy po zmene právnej úpravy vlastníka stavby už nemá žiaden právny titul na užívanie pozemku, na ktorom je stavba umiestnená), je podľa žalobcu celkom nedostatočné. Protirečivosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu k tejto otázke vyplýva predovšetkým z bodu 34. odôvodnenia. V konečnom dôsledku to znamená, že odvolací súd považoval za vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštalácie o zastavení konania založené na závere o totožnosti uplatneného nároku

s nárokom, o ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci 3C/20/2015, a v ktorom bol prijatý záver o tom, že sa nejedná o neoprávnenú stavbu a na druhej strane odvoláciu argumentáciu žalobcu o tom, že ak teda nejde o neoprávnenú stavbu a vlastník takejto stavby v súčasnosti nedisponuje žiadnym právnym titulom na užívanie pozemku, na ktorom je takáto stavba umiestnená, tak žalobca sa môže domáhať ochrany vlastníckeho práva prostredníctvom § 126 ods. 1 Obč. zák. považoval za nesprávnu z dôvodu, že pri neoprávnenej stavbe sa možno domáhať ochrany podľa § 135c Obč. zák. ako špeciálneho ustanovenia, ktoré má pred ustanovením § 126 ods. 1 Obč. zák. prednosť.

3.2. Pokiaľ ide o druhý z uplatnených dôvodov dovolania podľa 421 ods. 1 písm. b) CSP, k tomuto žalobca uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, či v prípade stavby umiestnenej na cudzom pozemku, ktorá podľa právnych predpisov platných v čase jej vzniku nebola neoprávnenou stavbou, avšak po zmene právnej úpravy vlastník takejto stavby nemá už žiaden právny titul na užívanie pozemku, na ktorom je takáto stavba umiestnená, môže vlastník pozemku uplatniť právo na ochranu vlastníckeho práva postupom podľa § 126 ods. 1 Obč. zák.. Odvolací súd uzavrel, že posudzovaná stavba nie je neoprávnenou stavbou (čo samo o sebe postup podľa § 135c Obč. zák. vylučuje).

3.3. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd po preskúmaní veci napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj jemu predchádzajúce uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré bolo napadnutým uznesením odvolacieho súdu potvrdené, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že odvolací súd zdôvodnil svoje rozhodnutie v dostatočnom rozsahu, takže tento dôvod prípustnosti dovolania nie je daný. V tomto smere poukazuje na body 24. až 34. odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu. Podľa názoru žalovaného ustanovenie § 126 obč. zák. možno vzťahovať na prípad, keď neoprávnenosť zásahu do vlastníckeho práva je založená na tom, že stavba bola zriadená ako dočasná (a uplynula doba, na ktorú mala byť zriadená), prípadne došlo k zániku obligačného titulu, na základe ktorého bola stavba zriadená (dočasný zmluvný vzťah), keďže vtedy vlastník takejto stavby s týmto stavom (možnosťou) musel byť uzročený. Nemožno ho však vzťahovať na prípad, keď k takej zmene došlo výlučne na základe zmeny právnej úpravy, ako to je v tomto prípade. Žalovaný navrhuje dovolanie žalobcu zamietnuť a zaviazat' dovolateľa na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať

sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Pretože dovolateľ namietal arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19.

februára 1998).

12. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca namietal nedostatočnosť dôvodov odvolacieho rozhodnutia, pričom najmä poukazoval na to, že dostatočným spôsobom nereagoval na odvolacie argumenty žalobcu týkajúce sa poskytnutia ochrany vlastníckemu právu žalobcu podľa § 126 ods. 1 Obč. zák. a nevysvetlil svoj záver o nemožnosti poskytnutia ochrany žalobcovi prostredníctvom tohto zákonného ustanovenia.

13. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením uznesenia súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

13.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že o nároku žalobcu na vyporiadanie neoprávnenej stavby podľa § 135c Občianskeho zákonníka už bolo právoplatne rozhodnuté zamietnutím žaloby, a to rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo 16. februára 2017, sp. zn. 3C/20/2015, v spojení s rozsudkami Krajského súdu v Trenčíne zo 16. mája 2018, sp. zn. 4Co/262/2017 a Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2021, sp. zn. 5Cdo/231/2018. V tomto konaní sa prejudiciálne vyriešilo, že stavba nie je neoprávnená. Dovolací súd už vtedy upozornil, že skutkové tvrdenie, že stavba nie je neoprávnená, bolo nesporným skutkovým tvrdením podľa § 151 ods. 1 CSP, a preto z neho súd prvej inštancie a odvolací súd aj správne vychádzali. Preto odvolací súd vychádzal zo záveru, že ak sa znova žalobca domáha vyporiadania neoprávnenej stavby (lež iným spôsobom - vtedy prikázaním, teraz odstránením), tak je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, lebo pre aplikáciu § 135c Občianskeho zákonníka je nutné prejudiciálne vyriešenie, či ide o neoprávnenú stavbu. Táto skutočnosť bola už raz právoplatne vyriešená súdom v konaní pod sp. zn. 3C/20/2015. Preto súd znova o tom istom konať nemôže. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu správne dospel k záveru, že konanie je potrebné z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci zastaviť (§ 230 CSP).

13.2. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namietal, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

13.3. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobca preto neopodstatnene namietal existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

14. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť jeho dovolania aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého dôvod prípustnosti predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil.

15. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

16. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že medzi uznesenia, voči ktorým nie je prípustné dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP patrí okrem iného i uznesenie o zastavení konania /§ 357 písm. a) CSP/.

17. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že dovolanie dovolateľa, týkajúce sa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP v danom prípade prípustné nie je, preto ho dovolací súd tiež odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

18. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.